

### [Justitsministeren.]

videre giver tilslutning til dette igen fremsatte lovforslag, vil jeg deroverfor minde om, at den side af sagen drøftede vi færdig den 7. april.

Det er rigtigt, at vi i 1945 havde visse almindelige forestillinger om omfanget af den strafskyld, som lensgreve Schimmelmänn kunne have pådraget sig. Vi havde visse forestillinger om de overtrædelser, han skulle have begået. Jeg må måske have lov til kort at citere, hvad jeg sagde den 7. april 1948; det står i folketingstidende sp. 3631. Jeg sagde:

„Vi havde vor opfattelse af grev Schimmelmans færden, vi mente, at han var meget strafskyldig. Det, der skete, var jo det, at af de forskellige strafbare forhold, han kunne sigtes for, og som blev til, jeg tror seks, i det anklageskrift, der blev affattet i sagen mod ham, var det kun tre, der kunne holde efter den bevisførelse, der fandt sted både for underretten og for landsretten; de tre andre, og det var de alvorligste, kunne ikke holde.“

Det står sådan for mig, at det er sagens kerne. Der er intet grundlag, der er ingen berettigelse for os til at kritisere den dom, der er afsagt. Vi må nu engang tage de afsagte domme til efterretning. Og der er ingen tvivl om, at der ingen mulighed er for at ændre konfiskationsbestemmelsen, efter at den er truffet ved højesteretsdom. Det samme sagde jeg også, da vi i april behandlede det tilsvarende lovforslag.

Hvad angår den anden del af lovforslaget, spørgsmålet om lensgreve Schimmelmans statsborgerret, mener jeg, vi var enige sidst: der kan ikke blive tale om med tilbagevirkende kraft at lovgive om et enkelt bestemt menneskes forhold. Det, vi var inde på sidst, var spørgsmålet, om det kunne være ønskeligt for fremtiden efter en ny lovs ikrafttræden at få hjemmel til at berøve senere overtrædere en statsborgerret, de havde erhvervet ved naturalisation. Men jeg har bevaret det indtryk af forhandlingen den 7. april og af forhandlingen her, at selve de to punkter, som lovforslaget indeholder, vil ikke noget andet parti end netop forslagsstillernes kunne tænke sig at medvirke til gennemførelsen af. Forsåvidt kan jeg heller ikke se noget til hinder for, at man tager konsekvensen heraf og i dag stemmer lovforslaget ned. Jeg opfattede det sådan, at når man sidst nedsatte udvalg, var det, fordi man gerne ville drøfte det spørgsmål, om man for fremtidens skyld skulle have en lovgivning, der gjorde det muligt at til-

bagekalde en naturalisation. Jeg er enig i, at det spørgsmål vil man også kunne drøfte på anden måde end ved at nedsætte et udvalg om lovforslaget.

Der var enkelte ting i det, som den ærede ordfører for forslagsstillerne iøvrigt sagde, jeg gerne vil gøre bemærkninger om. Den ærede ordfører gav udtryk for den opfattelse — hvis jeg da har forstået det rigtigt —, at der i 1945 skulle være givet et konkret løfte om, at lensgreve Schimmelmänn skulle miste hele sin formue. Jeg ved ikke, om jeg opfattede det rigtigt, men i så fald må det være en fundamental misforståelse, der ligger til grund for det ærede medlems opfattelse. Det er jo ikke muligt for nogen at give noget løfte om, hvilket resultat domstolene vil komme til i den enkelte sag, når de får den oplyst og får den til behandling. Der er ingen tvivl om, at ikke blot var man enig om indholdet af loven af 1945, sådan som den blev formuleret, men den tog også alle de skyldige hensyn, som måtte tages.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen spurgte efter fremmedloven. Jeg tror, jeg har oplyst det før, men jeg skal gerne gentage det. Der var i og for sig udarbejdet et forslag til en ny fremmedlov — og en ny fremmedlov er påkrævet —, men så nedsatte man administrationskommissionen, — hedder det vist —, som også befattede sig med spørgsmålet om en omorganisation af politiets embedsmæssige opbygning. Der er en sådan forbindelse mellem det formelle indhold af fremmedloven og politiets opbygning, at man var nødt til at stille forslaget om en fremmedlov i bero for at afvente, hvilket resultat der kunne komme ud af overvejelserne om en ændring af politiets ordning.

Det ærede medlem hr. Hækkerup nævnte spørgsmålet om udlændinges adgang til at eje fast ejendom. Om det skal jeg blot sige, at i justitsministeriet er der udarbejdet et sådant forslag, og det vil formentlig også kunne forelægges ret snart. Vanskeligheden ved at gennemføre bestemmelser om udlændinges ret til at eje fast ejendom her i landet er den, at en enkelt af de handels-traktater, vi har med fremmede lande, indeholder en gensidighedsbestemmelse, som giver vedkommende lands statsborgere samme adgang som danske statsborgere til at erhverve og besidde fast ejendom her i landet. Det er en gammel traktat, og de traktater, som senere er afsluttet ved næsten alle andre lejligheder, indeholder mestbegunstigelsesklausul, det vil sige, at under forudsætning af gensidighed vil de